

Превод от английски
Мариета Яламова

Джон лъо Каре

**Предпочитаният от нас
предател**

8

По пладне в една слънчева неделя, десет часа след като Пери Мейкпийс се завърна в Примроуз Хил, за да се сдобри с Гейл, Люк Уийвър се оттегли от мястото си

на семейната обедна трапеза (жена му Елоис беше сготвила едро пиле, отгледано на свобода, и специален хлебен сос, синът му Бен беше поканил свой съученик от Израел) и още чувайки в главата си молбата си за извинение, напусна къщата от червена тухла на Парламент Хил, която едва ли би могъл да си позволи, и се отправи към това, което той смяташе за решаваща среща за неговата изпълнена с превратности кариера в разузнаването.

Неговата дестинация, доколкото беше позволено на Елоис и Бен да знаят, беше отвратителния крайречен военен Щаб в Ламбет, наречен от Елоис, която беше с аристократично френско потекло, *la Lubianka-sur-Tamise*¹. В действителност се запъти към Блумсбъри, както правеше в последните три месеца. Избраният от него начин на придвижване, дали въпреки спотайващото се в него напрежение или именно заради това, не беше нито метро, нито автобус, а ходенето пеша, навик, който беше придобил по време на възложената му работа в Москва, където три часа изморително ходене независимо от времето беше цената, която трябва да платиш, ако се опитваш да разчистиш мястото, където някой ти е оставил тайно съобщение или да прекрачиш прага за тридесетсекундна напрегната размяна на пари и материали.

Да стига от Парламент Хил до Блумсбъри пеша беше тренировка за Люк. За такава разходка обикновено отделяше цял час - поемаше по различен маршрут всеки ден, доколкото това беше възможно, като целта му бе не да се отърси от въображаеми преследвачи, макар че тази мисъл рядко излизаше от главата му, а да се наслади на обиколните пътища към града, който той много искаше да опознае отново след дългите години на служба отвъд океана.

И днес, дали заради слънцето или заради нуждата да събере мислите си за действие, той беше решил да се разходи през Риджънтс Парк преди да се отклони на изток през града; и за тази цел беше предвидил още половин час за пътуването си. Настроението му беше изпълнено с очакване и вълнение, но и с известна доза страх. Беше спал малко, ако изобщо беше заспивал. Имаше нужда да намести калейдоскопа. Имаше нужда да погледа обикновени, цивилни хора, цветята и света навън.

- Сърдечно *да* от него и сърдечно *да*, *мамка му* от нея – разпали се Хектор по кодирания телефон – Малкият Били ще ни изслуша в два днес следобяд и всичко е уредено.

---

¹ *Лубянка* е името на Централата на КГБ в Москва. *La Lubianka-sur-Tamise* буквално означава Централата на КГБ на Темза, т.е. в Англия. (бел. прев.)

*

Преди шест месеца, когато Люк се беше върнал в отпуск след три години в Богота, Кралицата на човешките ресурси, която в целия Щаб непочтително наричаха Човешката кралица, го уведоми, че скоро ще бъде пратен в архива. Не беше очаквал друго. Въпреки това дешифрирането на нейното съобщение му отне няколко болезнени секунди.

- Щабът преживява рецесията с обичайната си пословична издържливост, Люк – увери го тя с толкова небрежно оптимистичен тон, че можеше да му бъде простено за мисълта, която никой не му беше подшушнал, че скоро ще му предложат поста на регионален директор. – Радвам се да те уведомя, че акциите ни в Уайтхол честно казано никога не са били по-скъпи, нито работата ни по вербуване - по-лесна. Осемдесет процента от последния ни набор от многообещаващи младежи взе Първокласни почетни награди от прилични университети и *никой* вече не говори за Ирак. Някои от тях взеха по две. Можеш ли да повярваш?

Люк можеше да повярва, но се въздържа да каже, че се беше справял повече от добре през тези двадесет години въпреки скромното си второ място.

Единственият истински проблем в днешно време, обясни тя със същия непоколебимо оптимистичен тон, беше, че мъжете от калибъра и чина на Люк, които бяха достигнали естествения си повратен момент, все по-трудно и по-трудно се класираха. А някои въобще не можеха да се класират, оплака се тя. Но какво можеше да направи с такъв *млад* началник, който предпочиташе екипът му да не носи товара на Студената война? Просто беше прекалено жалко.

Така че според нейните опасения най-доброто, което можеше да направи за Люк - блестящ, какъвто беше и в Богота, и ужасно смел (между другото как се справяше той с личния си живот, не я засягаше, стига то да не влияе на работата му, което очевидно не се случваше – всичко това избърбори през брекетите си), щеше да бъде временна длъжност по заместване в администрацията докато настоящия титуляр не се завърне от отпуска си по майчинство.

Междувременно за него може би бе добра идея да поговори с останалите преназначени хора в Щаба и да разбере какво могат да предложат те на големия свят; а това при всички положения не бяха само мрачните им мисли, напротив на всички безмислици, които може би бе прочел във вестника. Терорът и заплахата от граждански размирици правиха чудеса с частния охранителен сектор. Някои от най-добрите бивши

офицери на Човешката кралица сега печелеха двойно повече, отколкото печелеха в Щаба, и това им харесваше. С трудова биография като тази на Люк – и с улегналия му личен живот, какъвто той водеше при всички положения, въпреки че нямаше нищо общо с нея – тя въобще не се съмняваше, че Люк би бил извънредно желана придобивка за следващия си работодател.

- И нямаш нужда от консултация заради пост-травматичен стрес или нещо подобно? – попита тя загрижено, когато той си тръгваше.

„Не и от теб, благодаря”, помисли си Люк. „А и личният ми живот не е улегнал.”

*

Административният сектор беше мрачен и неприветлив и се намиреше на приземния етаж, а бюрото на Люк беше възможно най-близо до улицата – по-близо можеше да бъде само ако беше на самата нея. След три години сред откраднатия от света капитал, не свикваше бързо с такива неща като получаване на дребни суми за участие в домашен младши състав, но даде всичко от себе си. А най-много се изненада, когато, един месец след обявяване на присъдата му, вдигна телефона, който рядко звънеше, за да чуе как Хектор Мередит го кани на обяд незабавно в прекрасния му старомоден клуб в Лондон.

- Днес ли, Хектор? За бога.
- Ела рано и не казвай на никого. Кажу ми, че ти е дошло или нещо такова.
- Какво значи рано?
- Единадесет.
- Единадесет? По обяд?
- Не си ли гладен?

Изборът на време и място се оказа не толкова странен, колкото можеше да се очаква. В единадесет в делнична сутрин западналият Пал Мал клуб се озвучаваше от шума на прахосмукачки, монотонното бърборене на зле платени работници мигранти, дошли за обяд, и какво ли още не. Лобито с няколко колони беше празно и безопасно за гракналия портиер, който стоеше в кабинката си и за черната жена, която почистваше мраморния под. Хектор, излегнал се на стар издялан трон, кръстосал дългите си крака, четеше вестник *Файненшъл Таймс*.

*

В Щаб на номади, вrekli се да пазят тайните си, сериозна информация за който и да е колега трудно можеше да се изкопчи. Но дори и при тези ниски стандарти, бившият заместник директор за Западна Европа, след което заместник директор за Русия, след това заместник директор за Африка и Югоизточна Азия, а сега, неизвестно как, директор за специалните проекти, беше същинска загадка или както някои от колегите му биха го нарекли – отцепник.

Преди петнадесет години Люк и Хектор посещаваха заедно тримесечен задълбочен курс по руски език, воден от възрастна княгиня в нейния покрит с бръшлян дом в стария Хампстед, на десет минути от който Люк живееше днес. Паднеше ли нощта, двамата се отправяха на пречистваща разходка в околността. Хектор се движеше бързо по онова време, физически и професионално. Крачеше с дългнестите си крака и за малкия Люк беше трудно да го настигне. Разговорът им, който често минаваше през главата на Люк (в буквалния и в преносния смисъл) и изобилстваше от подробности, обхващаше всичко от „двата най-велики измамници в историята” – Карл Маркс и Зигмунд Фройд – до крещящата нужда от заклеяване на британския патриотизъм, който следваше съвременната съвест. Обикновено след това Хектор правеше типичния обратен завой и поискваше да разбере какво всъщност означава думата *съвест*.

Много рядко оттогава пътищата им се бяха пресичали. Докато кариерата на Люк следваше естествения си ход – Москва, Прага, Аман и отново Москва, с кратки периоди в главното управление, и накрая в Богота – бързото издигане на Хектор до четвъртия етаж изглеждаше напълно предсказуемо, а неговата усамотеност, толкова далеч, че Люк се беше загрижил, изглеждаше приключила.

Но времето минаваше и бурното противоречие у Хектор изглежда надигаше глава. Нова вълна от търговци на власт в Щаба настояваше за повече права в градчето Уестминстър. Хектор, който беше в близки отношения (които се оказаха не чак толкова близки, колкото можеха да бъдат) със старшите офицери, порица остро мъдрите глупци от четвъртия етаж, които „бяха склонни да жертват свещения морален дълг на Щаба да говорят истината пред властта”.

Шумотевицата тъкмо се беше поуталожила, когато, контролирайки бурните събития, последвали оперативната грешка, Хектор защити виновните пред Обединението на военни тактици, чиято преценка според него е била „неестествено ограничена поради това, че главите им са били заврени в американския задник”.

След това през 2003 г. той внезапно изчезна и това не изненада никого. Без прощални партита, без некролог в ежемесечния новинарски бюлетин, без незначителен медал, без адрес за препращане на писмата. След това изчезна и от разпределителните списъци. А по-късно и от книгата с имейл адреси на затворен кръг от хора и накрая – от кодирания телефонен указател, което беше равносилно на смърт.

Човекът вече го нямаше, беше останал да кръжи само фаталният слух за него:

Според някои действията му били довели до бунт над Ирак на най-високо ниво и заради усърдието си бил уволнен. Според други това не било точно така. Ставало въпрос за бомбардировките над Афганистан и той не бил уволнен, а сам бил напуснал.

В прав текст той беше нарекъл секретаря на Кабинета „лъжливо копеле” право в лицето му. Според друг лагер обаче това отново не било вярно. Бил говорил за министъра на правосъдието и го бил нарекъл „безгръбначен подмазвач”.

Други пък, с много по-убедителни доказателства, на които да се опрат, наблегнаха на личната трагедия, която бе сполетяла Хектор малко преди напускането на Щаба – своенравният му единствен син Ейдриън беше катастрофирал не за първи път с крадена кола заради високата скорост под влиянието на първокачествени наркотици. Като по чудо единственият пострадал бил самият Ейдриън, който получил гръдни и лицеви наранявания. Но млада майка и бебето ѝ се бяха разминали на милиметри, а **ИЗБЯГАЛИЯТ СИН НА ДЪРЖАВЕН СЛУЖИТЕЛ, УЧАСТВАЛ В УЖАСА НА ГЛАВНАТА УЛИЦА**, направи грозна интерпретация на случилото се. Цял куп други нарушения бяха взети под внимание. Според слуха, съкрушен от този скандал, Хектор се оттегли от света на строго секретното, за да подкрепи сина си, докато той беше в затвора.

Но докато според тази версия той може би е имал някакво достойнство – имаше поне няколко силни аргумента в негова полза – беше възможно това да не е цялата история, защото няколко месеца след изчезването му именно неговото лице гледаше от вестниците и то не в ролята на смутения баща на Ейдриън, а като безстрашен самотен воин, борещ се да спаси стара семейна фирма от лапите на тези, които той наричаше **ХИЩНИ КАПИТАЛИСТИ**, и по този начин да си осигури сензационно заглавие на първа страница на някой вестник.

Седмици наред застъпващите се за Хектор се забавляваха с вълнуващи истории за тази стара, бавно просперираща пристанищна фирма за вносители на зърно с шестдесет и пет дългогодишни служители, всички от които бяха акционери, чиято „животоподдържаща система е била изключена през нощта” според Хектор, който

също така през нощта беше намерил подарък за връзките с обществеността: „Спекулиращите с активи копелета и финансовите опортюнисти чукат на вратите ни, а шестдесет и пет от най-добрите мъже и жени на Англия са на път да бъдат изхвърлени на боклука”, събщи той на пресата. И, разбира се, по-малко от месец по-късно заглавията закрепяха: МЕРЕДИТ НАДВИ ХИЩНИТЕ КАПИТАЛИСТИ – СЕМЕЙНАТА ФИРМА ТРИУМФИРА.

А година по-късно Хектор седеше в старата си стая на четвъртия етаж и, както обичаше да казва, предизвикваше един малък ад.

*

Как Хектор беше уговорил завръщането си или дали Щабът беше отишъл при него и бе паднал на колене, и какви изобщо бяха функциите на този така наречен директор по специалните проекти – всичко това беше една голяма загадка, която Люк не можеше да не обмисли, тъй като го следваше с бавни крачки по измамно блестящото стълбище на неговия клуб, покрай разпадащите се портрети на велики герои, и към плесенясалата библиотека, пълна с книги, които никой не чете. И той продължаваше да обмисля това, когато Хектор затвори голямата махагонова врата, завъртя ключа, пусна го в джоба си, разкопча токата на стар кафяв куфар и, подавайки на Люк подпечатан от Щаба плик без марки, закрачи бавно към високия прозорец, който гледаше към парка Сейнт Джеймс.

„Реших, че ще ти се отрази по-добре, отколкото да препискаваш администрацията”, отбеляза той равнодушно, а силуетът на ръбестото му тяло се очерта върху мръсните мрежести пердета.

Писмото в служебния плик беше разпечатано от същата Кралица на човешките ресурси, която само два месеца по-рано беше издала присъдата на Люк. С безжизнената си прозаичност то съобщаваше, че преместването му веднага влиза в сила и не даде никакво обяснение защо постът на Координатор по елементарните частици се среща като Група по исковете и отговаря пред Директора по специалните проекти. Компетенциите на Кралицата биха били да „обмисли проактивно какви оперативни разходи могат да бъдат възстановени от клиентските отдели, които значително са се възползвали от резултата от действията на Щаба”. Според заповедта договорът му се удължаваше с осемнадесет месеца и трябваше да му се плати за прослуженото време за целите на пенсионните му права. За възникнали въпроси беше оставен имейл адрес.

- Виждаш ли смисъл изобщо? – попита Хектор от своето място до високия прозорец.

Озадачен, Люк каза нещо от сорта, че това би му помогнало за ипотеката.

- Харесваш проактивните? Проактивните са завладели ума ти?

- Не особено. – каза Люк объркан, смеейки се.

- Човешката кралица обожава проактивните. – отвърна Хектор – Страшно много я възбуждат. Блъскай усърдно по цял ден и всичко ще ти е наред.

Трябваше ли Люк да му угоди? Какво, за бога, беше намислил, да го довлочи до ужасния си клуб в единайсет сутринта, да му даде писмо, което дори не е негово, и да прави педантични забележки за английската Човешка кралица?

- Чух, че не си прекарал особено добре в Богота – каза Хектор.

- Ами горе-долу, знаеш как е – отговори Люк, защитавайки се.

- Искаш да кажеш, че лудуваше със съпруга номер две? Това ли е нещо като горе-долу?

Загледан в писмото в ръката си, Люк видя как то започва да трепери, но се съдържа и не каза нищо.

- Или горе-долу в смисъл, че си бил отвлечен като си попаднал под прицела на картечницата на някой лайнар, подчинен на наркобарон, за който си мислил, че е твой човек. – продължи да го тормози Хектор – В такъв смисъл горе-долу?

- Вероятно и в двата смисъла – отговори Люк твърдо.

- Нещо против да ми кажеш кое беше първо – отвличането или лудуването?

- Лудуването, за нещастие.

- За нещастие, защото докато си бил задържан от мързела на наркобарона в неговия клуб в джунглата, твоята бедна скъпа съпруга в Богота е трябвало да научи, че си лудувал със съседката?

- Да. Точно така. Тя научи.

- И в резултат на това, когато си избягал от гостоприемството на твоя наркобарон и си намерил пътя към дома след няколко дни, в които си се сблъскал със суровата природа, не си получил посрещане като за герой, каквото си очаквал?

- Не. Не го получих.

- Всичко ли разказа?

- На наркобарона ли?

- На Елоис.

- Е, не всичко – каза Люк, не съм сигурен защо продължаваше този разговор.

- Признал си всичко, което тя вече е знаела или е можела да разбере. – предположи Хектор, кимайки одобрително. – Представил си нещата частично все едно са пълни и искрени признания. Правилно ли съм разбрал?

- Предполагам.

- Не че искам да си пъхам носа в чуждите работи, Люк, стари приятелю. Не искам да те съдя. Само изяснявам нещата. Имали сме доста хубави моменти с теб в добрите стари времена. Според мен ти си ужасно добър офицер и точно затова си тук. Какво мислиш за това? Като цяло. За писмото, което държиш в ръцете си.

- Ами предполагам, че съм малко озадачен от него.

- Озадачен от какво по-точно?

- Ами като за начало каква е тази настойчивост? Добре, веднага влиза в сила. Но длъжността не съществува.

- Няма и нужда. Описанието е пределно ясно. Долапът е празен, затова Началникът отива до Хазната с една празна купичка и започва да проси още пари. Хазната се заинатява. „Не можем да ти помогнем. Всички сме разорени. Пробвай се да си ги вземеш от всички негодници, които се опитаха да те изпързаят.” Мисля, че е добре изиграно, като се имат предвид времената .

- Сигурен съм, че е добра идея – каза Люк искрено, сега още по-отчаян, отколкото някога е бил след непобедоносното си завръщане в Англия.

- Е, дори и да не се получи, трябва да отговориш сега, за бога. Няма да имаш втори шанс за тази длъжност, повярвай ми.

- Ще се получи, сигурен съм. И съм ти много благодарен, Хектор. Благодаря ти, че мислиш за мен. Благодаря за помощта.

- Човешката кралица има намерение да ти даде собствено бюро, бог да я благослови. На няколко крачки от финансовия отдел. Е, аз не мога да ѝ се бъркам. Да бъда нелюбезен. Но моят съвет е да стоиш на страна от финансовия отдел. Те не искат да им се бъркаш в работата и ние не искаме те да се бъркат в нашата. Е, не е ли така?

- Не мисля, че искаме.

- Във всеки случай ти няма да си на работното си място толкова често. Ще си оздравял, ще разчистваш Уайтхол, досаждайки ужасно много на големците от министерството. Ще се разписваш в присъствения списък няколко пъти в седмицата, ще ми докладваш за хода на работата, ще подправяш разходите си, това ще е съдбата ти. Е, все още ли го искаш?

- Не особено.

- Защо не?

- Ами като за начало, защо писмото е тук? Защо не ми прати имейл на приземния етаж или не ми се обади по вътрешната линия?

Хектор никога не приемаше добре критиката, спомни си Люк, не я прие и сега.

- Добре, по дяволите. Да предположим, че съм ти пратил първо имейл. Или съм се обадил, мамка му. Би ли се съгласил тогава? Офертата на Човешката кралица си е все същата, за бога?

Прекалено късно през деня, един различен и по-окуражаващ сценарий се заформи в главата на Люк.

- Ако ме питаш дали бих приел офертата на Човешката кралица по начина, по който ми беше представена в писмото – да предположим, че ме питаш – отговорът ми е да. Ако ме питаш – отново да предположим – дали ще надуша нещо нередно, ако намеря писмото на бюрото си в офиса или на монитора си, отговорът ми е не, не бих.

- Честна скаутска?

- Честна скаутска.

Бяха прекъснати от жестокото блъскане на дръжката на вратата, последвано от пристъп на разярено тропане. Хектор изпсува с досада и даде знак на Люк да се скрие между полиците с книги, отключи вратата и подаде главата си от другата страна.

- Извинявай, стари приятелю, опасявам се, че не може днес. – чу го да казва Люк – В момента тече неофициална инвентаризация. Обичайната тъпотия. Членовете изнасят книги и не се разписват за това. Надявам се ти да не си от тях. Опитай в петък. За първи път в живота си съм благодарен, че съм почетен шибан библиотекар. – продължи той, без да си направи труда да сниши гласа си, когато затвори вратата и я заключи отново. – Можеш вече да излезеш. И в случай че мислиш, че аз съм подстрекателят на Септемврийския заговор, по-добре прочети и това писмо, после го хвърли по мен и аз ще го преглътна.

Този плик беше бледосин и очевидно непрозрачен. Син лъв и изправен на задните си крака еднорог бяха прецизно щамповани на капачето. А вътре имаше един подобен син лист хартия, най-малкият размер, с напечатано с големи букви заглавие: *От офиса на секретариата.*

Уважаеми Люк,

Пиша, за да те уверя, че този доста поверителен разговор, който водиш с нашия общ колега по време на обяда в неговия клуб днес, се състои с моето неофициално одобрение.

Искрено, -

- след това много малък подпис, който изглеждаше сякаш е бил изстрелян от дулото на пистолет: *Уилям Дж. Матлок, Директор на секретариата*, повече познат като Малкия Били Матлок (или просто Малкият Били, ако така предпочитате, този прякор беше и за хората, които са се сблъскали с него), най-дългогодишният и най-непреклонен посредник при уреждане на спорове в Щаба и лява ръка на самия Началник.

- Пълни глупости, безспорно, но какво друго може да направи бедният негодник? – отбеляза Хектор, като върна писмото в плика му и го пхна във вътрешния джоб на мръсното си спортно яке. – Те знаят, че съм прав, а не искат да бъда, не знаят какво да правят, когато съм прав. Не искат да пикая срещу вятъра, не искат да пикая и в другата посока. Да ме заключат и да ми запушат устата за тях е единственото решение, но аз не се давам лесно, никога не съм се давал. Ти също не си, както казват всички – защо иначе не си бил изяден от тигрите или каквото имат там в Богота?

- Имаше предимно насекоми.

- Пиявици?

- И пиявици.

- Не се върти. Сядай.

Люк покорно седна. Но Хектор остана прав, с ръце, напъхани дълбоко в джобовете, с приведени рамене, мръщейки се срещу незапалената камина с нейните стари пиринчени щипци и ръжен и с напукана кожа наоколо. И на Люк му хрумна, че атмосферата в библиотеката беше станала потискаща, ако не и плашеща. А може би и Хектор го беше почувствал, защото несериозното му отношение се изпари и бледото му лице стана сурово като на гробар.

- Искам да те питам нещо – съобщи той внезапно, повече сякаш на камината, отколкото на Люк.

- Питай.

- Какво е най-потресаващото, най-отвратителното нещо, което си виждал през живота си? Където и да е? Като изключим края на бизнеса на наркобоса Узи, зяпащ те в лицето. Гладуващите деца с големи коремии и с откъснати ръце в Конго, подивели от

глад, прекалено уморени, за да плачат? Кастрирани бащи, с дула на пушки в устите им, с очни кухини, пълни с мухи? Жени с байонети² в задниците?

Люк никога не беше служил в Конго, затова предположи, че Хектор описваше собствени преживявания.

- Имаме нещо общо. – каза той.

- Например? Посочи нещо общо.

- Колумбийското правителство имаше практика на открито. С помощ от Америка, естествено. Запалени села. Цели групи от жители - отвлечени, измъчвани, накълцани на парчета. Всички убити, с изключение на един, оставен да разкаже историята.

- Да. Е... И двамата значи сме виждали тази част от света. – призна Хектор – Не сме се размотавали.

- Не.

- И мръсните пари, които цапат, и изгодата от страданието, виждали сме и това. Само в Колумбия тези пари са милиарди. Виждал си ги. Един господ знае колко е имал твоя човек. – не изчака отговор – В Конго – също са милиарди. В Афганистан – милиарди. Една осма от шибаната световна икономика е чисто черна. Знаем това.

- Да. Така е.

- Кървави пари. Такива са те.

- Да.

- Без значение къде са. Може да са в кутия под леглото на някой военачалник в Сомалия или в банка в лондонското сити до бутилка ароматно червено вино. Цветът им не избледнява. Пак си остават кървави пари.

- Предполагам, че е така.

- Без обаяние, без красиви извинения. Изгодата от изнудването, от търговията с наркотици, убийствата, заплашванията, масовите отвлечения, робството. Кървави пари. Каж ми, ако преувеличавам нещата.

- Сигурен съм, че не преувеличаваш.

- Има само четири начина да спрем това. Първият: да се заемеш с хората, които го правят. Залови ги, убий ги или ги пребий. Ако можеш. Вторият: тръгни след стоката. Спри я, преди да е стигнала до улицата или до пазара. Ако можеш. Третият: задигни печалбите, изкарай копелетата от бизнеса.

---

² Щик (остар.) (бел. прев.)

Притеснителна пауза, в която Хектор изглежда разсъждаваше върху неща далеч над възможностите на Люк. Дали мислеше за дилърите на хероин, които превърнаха сина му в престъпник и заради тях той стана зависим? Или за хищните капиталисти, които се бяха опитали да разкарат семейството му от бизнеса и да изхвърлят на боклука шестдесет и пет от най-добрите мъже и жени на Англия?

- А ето и четвъртия начин – казваше Хектор – Един наистина лош начин. Най-добрият, изпробван досега, най-лесният, най-удобният, най-често срещаният, за който се хабят възможно най-малко нерви. Зарежи хората, които са гладували, които са били отвлечани, измъчвани, умрелите от свръхдоза. Стойността на човека да върви по дяволите! Парите не миришат, докато са достатъчно и са наши. Преди всичко мисли маЩабно. Излови рибата, но остави акулите във водата. Приятелчето ще изпере няколко милиона? Значи е долен мошеник. Обади се на регулаторните органи, вкарай го в пандиза. Но ако става въпрос за няколко милиарда? Това вече е нещо. Милиардите си влизат в статистиката. – Като затвори очите си, докато се отдаваше на собствените си мисли, Хектор заприлича за момент на мъртвец: поне така се стори на Люк. – Не си длъжен да се съгласяваш с нищо от това, което казах, Люки. – каза той мило, излизайки от унеса си. - Вратата е широко отворена. Заради репутация като моята много хора досега вече щяха да са си тръгнали.

На Люк му мина през ума, че това беше доста иронично подбрана метафора, при положение че Хектор беше заключил вратата и държеше ключа в джоба си, но запази тази мисъл за себе си.

- Можеш да се върнеш в офиса след обяд, кажи на Човешката кралица, че ужасно и благодариш, но ще си по-щастлив да отслужиш времето си на приземния етаж. Избутай до пенсия, стой настрана от наркобарони и съпруги на колеги, лежи си по гръб и зяпай в тавана до края на живота си. Чиста работа.

Люк успя да се усмихне:

- Проблемът е, че не съм особено добър със зяпането в тавана. – каза той.

Но нищо не можеше да спре упоритите опити на Хектор да го убеди:

- Предлагам ти еднопосочна улица към нищото – настоя той. – Ако приемеш това предложение, си прецакан отвсякъде. Ако загубим, ще сме двама провалили се свидетели, които са се опитали да разбунят духовете. Ако спечелим, ще сме прокажените в Уайтхол-Уестминстърската джунгла и във всички бази между тях. Да не споменаваме Щаба, за който даваме всичко от себе си да го обичаме, почитаме и да му се подчиняваме.

- Това ли е цялата информация, която ще получа?

- За твое и мое добро, да. Няма да издавам подробности преди да се съгласиш да се жертваш.

Те бяха на вратата. Хектор беше извадил ключа и се канеше да отключи.

- А що се отнася до Малкия Били... – каза той.

- Какво за него?

- Ще се опита да те притисне. Да те принуди. Ще се опита да ти приложи тактиката на наградата и наказанието³. „Какво ти е наговорил този откачен мръсник Мередит? Какво е намислил... къде... кого е наел?” – Ако това стане, първо говори с мен, после пак говори с мен. В тази работа никой не е, какъвто изглежда. Всеки е виновен до доказване на противното. Разбрахме ли се?

- Справих се много добре на контраразпита дотук. – отговори Люк, чувствайки, че е време да се наложи.

- Условиата още са в сила. – каза Хектор, още очаквайки неговия отговор.

- Целта да не би случайно да е някой руснак? – попита Люк с надежда, което по-късно сметна за вдъхновен момент. Той беше русофил и винаги се обиждаше, когато го изключваха от веригата заради предполагаема прекалена привързаност към целта.

- Може и да е руснак. Може да е всякакъв, мамка му! – отвърна дръзко Хектор и големите му сиви очи загоряха отново с огъня на вярата.

*

Дали Люк изобщо някога се бе съгласявал да свърши работата? Дали някога беше казал, сега като се замисли, „Да, Хектор, ще дойда в чужбина с вързани очи и ръце, също както бях онази нощ в Колумбия, и ще се включа в тайнствената ти акция.” – или нещо подобно?

Не, не беше.

Въпреки че седнаха на обяд, който Хектор щастливо определи като втория най-ужасен обяд в света (първа награда още не беше връчена), Люк, ако можеше да бъде искрен със себе си, все още се занимаваше с продължаващите да се въртят в главата му съмнения относно това дали не беше поканен да се включи в някаква тайна война, в

---

³ От историята за човека, който искал да накара магарето си да тръгне, затова завързал морков на пръчка и го провесил пред лицето на животното. Магарето вървяло, защото искало наградата – т.е. моркова, но никога не я достигало. Също така се опитвало да се отдалечи от пръчката, защото не искало да бъде наказано с нея. (бел. прев.)

която Щабът от време на време беше въвличан против убежденията си, и дали това нямаше да има катастрофални последици.

Първоначалните опити на Хектор за непринуден лек разговор не помогнаха никак за оталагане на тези опасения. Бяха седнали на по-отдалечена маса в гробовно тиха трапезария в клуба му, на най-близката до шумотевицата от кухнята маса, и тогава той почерпи Люк с безплатен урок за употребите на индиректната комуникация на публични места.

Изпускайки кълбета дим, той се придържаше към любопитната тема за семейството на Люк, случайно споменавайки правилно имената на неговата съпруга и на сина му – още един знак за Люк, че Хектор явно беше чел досието му. Когато им донесоха овчарския пай и зелевата салата на тракащата сребърна масичка за сервиране, бутана от ядосан стар черен мъж в червено ловджийско яке, Хектор премина на личната, но еднакво безобидна тема за брачните планове на Джени (Джени, оказа се, беше любимата му дъщеря), които тя напоследък беше поизоставила, откакто, според Хектор, младежът, с който беше обвързана, се оказал абсолютно лайно.

- Това нейното не беше любов, а пристрастеност – също като при Ейдриън, само дето при нея, слава богу, не беше към наркотиците. Момчето е садист, а тя е прекалено лекомислена. Правеше, каквото той й нареди. Нищо не казахме, какво да кажем? Безнадеждна работа. Купих им очарователна малка къщичка в Блумсбъри, напълно обзаведена. А долният мръсник реши, че му трябва 5-сантиметрови дебели килими от край до край, затова Джени сметна, че и на нея й трябва. Лично аз ги мразя, но какво друго можех да направя? Къщата е на няколко минути пеша от Британския музей и веднага в дясно към „Троцки“⁴. Но добрата стара Джени разкара малкото лайно и стана собственик на къщата, слава богу. Взехме я на добра цена заради икономическата криза, собственикът на земята беше разорен, а аз не трябваше да губя пари. Има хубава градина, не прекалено голяма.

Старият сервитър се появи отново, ни в клин, ни в ръкав, с купа крем карамел. Отпратен от Хектор, той измънка някаква псувня и се затътри към следващата маса, която беше на двадесет крачки от тази.

- Има си и прилично мазе, а това не е често срещано в днешно време. Малко вони. Не чак отвратително. Било е нечия винарска изба. Къщата няма общи стени с тези

---

⁴ Социалистическа книжарница на ул. „Блумсбъри“ в Лондон. Свързана е с троцкистите – социалистическа работническа партия, но там се продават и други книги, които не са издавани. (бел. прев.)

около нея. Трафикът на улицата отвън е поносим. Добре, че поне няма бебе от младежа. Защото, доколкото познавам Джени, те не ползват предпазни средства.

- Звучи страхотно. – каза Люк учтиво.

- Да, е, би могло да бъде, нали? – съгласи се Хектор, навеждайки се напред, за да бъде сигурен, че е чут въпреки врявата в кухнята. До този момент Люк все още се чудеше дали Хектор изобщо има дъщеря. – Помислих си, че може да те заинтересува да наемеш къщата безплатно за известно време. Джени няма да ходи там скоро по разбираеми причини, но мястото има нужда от поддръжка. Веднага ще ти дам ключа. Между другото помниш ли Оли Давару? Син на белоруски туристически агент от Женева и на дама от хазартен тип от Хароу? Изглежда на възраст между шестнадесет и четиридесет и пет години? Помогна ти, когато имаше неприятности, когато прецака нещата по внедряването на микрофон в онзи хотел в Санкт Петербург преди време?

Люк много добре помнеше Оли Давару.

- Той е най-добрият таен агент в занаята и, ако се наложи, може да бъде французин, руснак, швейцаро-германец и италианец. Ще му плащаш в брой. И аз ще се включа с една част. Утре сутринта започваш точно в девет. Давам ти време да си събереш нещата от бюрото в Администрацията и да качиш топлийките и кламерите си на третия етаж. А, да, и ще живееш незаконно с една много приятна жена на име Ивон, няма значение какви са другите ѝ имена: професионален таен полицейски агент, със стоманени топки, но изглежда същинска божа кравица.

Сребърната масичка за сервиране отново се появи. Хектор препоръча хлебния пудинг с масло - специалитет на клуба. Люк каза, че му е любимият.

- А и крем карамелът би ми дошъл добре сега, благодаря. – Количката тръгна сред облак от старческа ярост.

- И ще бъдеш ли така любезен да се считаш за един от малкото избрани, както беше преди няколко часа? – каза Хектор, потупвайки се леко по устата с проядена от молци платнена салфетка – Ти ще бъдеш номер седем в списъка, включващ Оли, ако изобщо има списък. Не искам да се включва осми човек, без да съм позволил това. Разбрахме ли се?

- Разбрахме се. – каза Люк този път.

Така че вероятно все пак беше казал „да”.

Онзи следобед, под зоркия втренчен поглед на неговия колега, също задържан в Администрацията, и все още замаян от влиянието на отвратителното червено вино от клуба, Люк събра това, което Хектор беше нарекъл „топлийките и кламерите ти” и ги премести до усамотеното място на третия етаж, където една мрачна, но приемлива стая с надпис на вратата „Център по исковете”, действително чакаше своя теоретичен обитател. Люк носеше стара плетена вълнена жилетка и нещо го накара да я закачи на облегалката на стола, където продължава да стои и до днес като душа на другото му аз. Виждаше я всеки път, когато се отбиваше в някой петъчен следобед, за да каже нещо ободряващо на някого, с когото се сблъскаше по коридора, или за да вземе измислените си суми за разходи. Тях той по-късно добросъвестно изплати в сметката за поддържане на къщата в Блумсбъри.

А на по-следващата сутрин – тъкмо в онези дни беше започнал да си възвръща съня – той предприе първото си пътуване до Блумсбъри. Натам отиваше и сега, с тази разлика, че в деня на неговото първо пътешествие до мястото, пластове от заслепяващ дъжд заливаха Лондон, задължавайки го да облече дългия от главата до петите дъждобран и да си сложи шапка.

*

Първо беше проверил улицата - едва ли щеше да има проблеми при този потоп, но някои работни навици не можеха да бъдат променени, независимо колко си поспал и колко трудно се придвижваш. Едно минаване от север на юг, още едно по страничната уличка, излизаща на пътя, който оставя зад себе си съответната целева къща, която беше номер 9.

А къщата сама по себе си беше привлекателна, точно както Хектор беше обещал, дори и в проливния дъжд: в стила на късния осемнадесети век, с фасада, изравнена със земята, същата като останалите къщи от улицата, от лондонска тухла, на три етажа, с прясно боядисани бели стълби, водещи до наскоро боядисана в кралско синьо врата с ветрилообразен прозорец над нея, с още прозорци от двете ѝ страни и такива за мазето отляво и отдясно на стълбите.

Но отвън нямаше отделно стълбище за мазето, забеляза навреме Люк, докато изкачваше стъпалата, завъртя ключа и влезе вътре, след това застана на изтривалката за обувки, първо се ослуша, после съблече мокрите си връхни дрехи и извади сух пуловер от чанта изпод дъждобрана.

В антрето беше постлан голям персийски килим в крещящо червено: завещан от малкото лайно, което Джули беше разкарала точно навреме. Старинен стол за портиер в пронизващо зелена нова кожа. Стилно огледало, щедро позлатено. Хектор искаше да се разбираше добре с любимата си Джени и след успешното нападение срещу хищните капиталисти, той вероятно щеше да може да си позволи това. Две стълбища се извисяваха над главата му, също постлани изцяло с килими. Люк извика: „Има ли някого?“ – но не чу отговор. Отвори една врата, водеща към стаята за рисуване. Автентична камина. Репродукции на Робъртс⁵, диван и кресла с луксозни тесни покривала. В кухнята – висококласно оборудване, олющена чамова маса. Отвори вратата на мазето и се провикна към каменните стъпала: „Ехо, извинете ме“ – но не последва отговор.

Качи се на първия етаж толкова безшумно, че дори не чуваше собствените си стъпки. В коридора имаше две врати, тази отляво беше подсилена с пласт стомана и пиринчени ключалки от едната страна, на височината на раменете му. Вратата отдясно беше обикновена врата. Две легла, неоправени, малка баня встрани.

Втори ключ беше прикрепен към този за къщата, който Хектор му беше дал. Отправи се към вратата отляво, завъртя втория ключ в ключалката и пристъпи в катранено тъмна стая, която ухаеше на дамски дезодорант, същият като този, който харесваше Елоис. Потърси пипнешком ключа за лампата. Тежки червени кадифени завеси, едва закачени, плътно притеглени една до друга и захванати с гигантски безопасни игли, които случайно му напомниха за седмиците му на възстановяване в Американската болница в Богота. Нямаше легло. По средата на стаята – обикновена ъглова маса с въртящ се стол, компютър и настолна лампа. На стената пред него, заковани точно до ъгъла с тавана - четири черни ролетни щори от восъчно платно, стигащо до пода.

Връщайки се в коридора, той се наведе през перилата и пак извика: „Има ли някого?“, но отново не получи отговор. Върна се в спалнята и дръпна черните щори една по една, като грижливо ги намести в закованите до тавана кутии, в които се навиваха на руло. Първоначално си помисли, че гледа архитектурски чертеж, голям колкото стената. Но чертеж на какво? След това реши, че трябва да е голяма част от някакви сложни математически изчисления. Но изчисления за какво?

---

⁵ Дейвид Робъртс (1796, Единбург – 1864, Лондон) е един от най-забележителните английски художници на пейзажи и архитектура и един от най-възхитителните литографи за времето си. (бел. прев.)

Изследва оцветените линии и прочете внимателно изписаното на ръка с наклонен шрифт, обозначаващо това, което той първоначално помисли за градове. Но как би могло това да са градове, след като имаха имена като Пастор, Епископ, Свещеник, Монах? Черните линии преминаваха в сиви, след това изчезваха. Имаше и линии в бледомораво и синьо, които се събираха по средата, някъде на юг от центъра. А може би именно от там започваха?

И всичките така обикаляха, толкова много се връщаха назад, имаха толкова много завои, раздвоения и промени на посоката, нагоре, надолу и настрани и после отново нагоре, че ако синът на Люк - Бен, в един от необяснимите си изблици на ярост се беше скрил в тази стая, беше хванал кутия цветни моливи и беше нарисувал, както той си знае, зигзагообразни линии по цялата стена, ефектът нямаше да е много различен.

- Харесва ли ти? – попита Хектор иззад него.

- Сигурен ли си, че си го направил правилно? – отговори Люк, като реши да не показва изненадата си.

- Тя го нарича *Анархията на парите*. Аз смятам, че спада точно към Тейт Модерн⁶.

- Тя?

- Ивон. Нашата желязна девойка⁷. Особено в следобедните часове. Това е нейната стая. Твоята е горе.

Заедно те се качиха в преустроен таван с оголени греди и прави тавански прозорци. Една ъглова маса, със същия дизайн като тази на Ивон. Хектор не е почитател на чертаещите на бюро. Настолен компютър без терминал.

- Не използваме стационарни телефони, кодирани или каквито и да било други линии. – каза Хектор с притихнала страст, каквато Люк се учеше да очаква от него. – Без луксозни горещи линии към Главното управление, без имейл връзка, кодирана, не кодирана или свободна. Единствените документи, с които се занимаваме, са на малките оранжеви карти памет на Оли. – Той държеше една от тях: обикновена карта памет с номер 7, отбелязан на оранжевата й пластмасова обвивка. – Всяка карта памет преминава за кратко през всеки от нас всеки ден, разбра ли? Прекарай няколко дни с Ивон и ще се ориентираш. Останалите въпроси – когато им дойде времето. Някакви проблеми?

---

⁶ Tate Modern – британско и международно модерно и съвременно изкуство. (бел. прев.)

⁷ Iron Maiden – букв. ‘желязна гилотина’, ‘желязна девойка’. (бел. прев.)

- Не мисля.

- Нито пък аз. Така че полегни си, помисли за Англия, не си губи времето и не прецаквай нещата.

Помисли и за нашия Айрън Мейдън. Професионален таен полицейски агент, със стоманени топки и скъпия дезодорант на Елоис.

*

Люк беше дал най-доброто от себе си да се придържа към този съвет през последните три месеца и искрено се молеше да успее и днес. Досега два пъти Малкият Били Матлок го беше викал, за да го придумва или заплашва или и за двете. И двата пъти Люк се бе измъквал – беше си измислял и лъгал за указанията на Хектор, и бе оцелял. Не беше лесно.

- Ивон не съществува нито в рая, нито тук на Земята. – нареди Хектор в Ден първи. – Не съществува и няма да съществува. Ясно ли е? Това е най-важното. И ако Малкият Били те върже за топките за полилея, тя *нак* няма да съществува.

Не съществува? Скромна млада жена с дълъг тъмен дъждобран и заострена качулка, стояща на прага в първата вечер на първия му ден тук, без грим, стиснала здраво с двете си ръце безформена чанта, сякаш току-що я беше спасила от потопа, *не съществува и няма да съществува?*

- Здравсти. Аз съм Ивон.

- Люк. Влез, за бога!

Едно наистина мокро ръкостискане, след като тя се втурна във входното антре. Оли, най-добрият таен агент в бизнеса, намери закачалка за дъждобрана ѝ и го закачи в тоалетната, за да капе на плочките. Тримесечните им работни взаимоотношения, които не съществуват, започнаха тогава. Строгите правила на Хектор за хартията не се отнасяха за огромната чанта на Ивон, научи Люк бързо в същата тази вечер. Това беше така, защото каквото и да беше донесла в чантата си, то си остана в нея. А причината за това пък бе, че Ивон не просто проучваше нещата, тя беше таен източник.

Един ден чантата ѝ може да съдържа обемиста папка от Английската банка. На следващия, папката ще е от Отдел „Финансови услуги”, от Хазната, от Агенцията за борба с организираната престъпност. А в една много важна петъчна вечер, която никога не може да бъде забравена, тя донесе купчина от шест дебели тома и множество аудио касети, достатъчни да напълнят чантата до пръсване, от свещения архив на самата

Централа на правителствените комуникации. Оли, Люк и Ивон прекараха целия уикенд в преписване, снимане и копиране на материалите по всички възможни начини, за да може Ивон да ги върне на законните им собственици, когато се зазори в понеделник сутринта.

Дали беше забогатяла законно или чрез кражби, дали беше задигнала парите или беше придумала чрез измама колегите и съучастниците си да ѝ ги дадат, Люк и до днес си нямаше представа. Само знаеше, че когато тя пристигнеше с чантата си, Оли я отнасяше бързо до скривалището си зад кухнята, за да прегледа съдържанието ѝ, да го прехвърли на карта памет, и връщаше чантата на Ивон; а Ивон, щом дойдеше края на деня, връщаше всичко на съответния отдел в Уайтхол, за който официално работеше.

Това също беше мистерия, която никога не се разбули в дългите следобеди, когато Люк и Ивон сядаха уединени заедно и сравняваха знатните имена на хищните капиталисти с преводите на милиарди долари, прехвърляни със скоростта на светлината през три континента за един ден. Или когато разговаряха в кухнята, докато Оли обядваше супа, доматиен специалитет и не чак толкова лош френски лук. И рачешката му яхния, която веднъж донесе полуготова в термос за пикник и досготви на газовия котлон, което по общо мнение си беше чудо. Но що се отнася до Малкия Били Матлок, Ивон не съществува и никога няма да съществува. Седмиците на тренировки по изкуството да не се поддава при разпит си казаха своето: както и месецът на лежане с белезници в клуба на побъркан наркобарон в джунглата, докато жена му Елоис разкрива, че е невъобразим женкар.

*

- Та какво гледаме тук за свидетелите, Люк? – запита го Матлок, докато пиеше по чаша вкусен чай в уютния ъгъл на просторния му офис в Централата на КГБ на Темза. Беше го поканил да се отбие да си поприказват и го беше предупредил, че няма нужда да казва на Хектор. – Ти си човек, който знае някои неща за доносниците. Тъкмо онзи ден си мислих за теб, когато стана въпрос за новия старши инструктор за обучение на агентите. Чудесен петгодишен договор за някой точно на твоята възраст. – каза Матлок на своя мидландски диалект.

- Ако трябва да бъда напълно честен с теб, Били, и аз знам точно колкото и ти. – отговори Люк, като не забравяше, че Ивон не съществува и няма да съществува, дори и Малкият Били да го провеси за топките на полилея, а това беше вероятно единственото нещо, което момчетата на наркобарона не се сетиха да му причинят. – На Хектор тъкмо

му попадна тази информация изневиделица, честно. Направо е невероятно. – добави той със съответна озадаченост.

Матлок изглеждаше като да не е чул този отговор или може би не го интересуваше, а сърдечността в гласа му се изгуби, сякаш никога не е съществувала.

- Внимавай, подготвителна среща като тази е нож с две остриета. Ще търсим бивш офицер, чиято кариера ще служи като основен пример за подражание на нашите млади стажанти идеалисти. Мъже *и* жени, няма нужда да подчертавам това. Комисията трябва да бъде убедена, че няма никакви съмнения за непристойност, които могат да бъдат използвани срещу успешния кандидат. А, разбира се, Секретариатът ще изкаже мнението си по този въпрос. В твоя случай може би ще се наложи да направим леко градивно преустройство на автобиографията ти.

- Много любезно от твоя страна, Били.

- Действително е така, Люк. – съгласи се Матлок. – Действително е така. А донякъде помощта ми зависи и от поведението ти в момента.

*

Коя беше Ивон? За първия от тези три месеца тя вече беше запалила Люк – сега той можеше да го каже, можеше да го признае. Обожаваше нейната скромност и потайност и бленуваше да ги сподели. Нейното дискретно ухание, ако изобщо някога позволеше да бъде доловено, би граничило със съвършенство, можеше да си го представи много точно. Дотогава те можеха да седят часове наред, съвсем близо един до друг, пред нейния компютър или обмисляйки стенописа ѝ от типа Тейт Модерн, чувствайки топлината на другия, докосвайки леко ръцете си по случайност. Можеха да споделят всеки поврат в преследването, всяка грешна следа, всяка задънена улица и временни успехи: и през цялото време да са на няколко сантиметра един от друг, в спалнята на горния етаж на тайната къща, в която през по-голямата част от деня стояха сами.

И все още нищо: до една вечер, когато двамата седяха изморени и сами на кухненската маса, наслаждаваха се на супата на Оли и, по предложение на Люк, си сипаха по един малък ислейски⁸ малц от този на Хектор. Люк изненада дори себе си, когато попита Ивон решително какъв живот води, като изключим този тук, и дали си има някого, с когото да го споделя – някой, който може да я подкрепи при такава

---

⁸ От острова Ислей – Шотландски остров. (бел. прев.)

напрегната работа; и добави (с добрата стара тъжна усмивка, от която мигновено се засрами):

- В крайна сметка нашите отговори са опасните, а не въпросите, които ни задават, ако ме разбраш. Не е ли така?

Дълго време тя не даде своя опасен отговор.

- Аз съм служител в правителството. – каза тя автоматично като човек, говорещ пред камерата в някоя от онези викторини. – Името ми не е Ивон. Къде работя не е твоя работа. Както и да е, не мисля, че това ме питаш. Аз съм откритие на Хектор, предполагам и двамата сме такива. Но не мисля, че ме питаш и това. Питаш ме за сексуалната ми ориентация. И по-точно дали искам да спя с теб.

- Ивон, не съм те питал нищо подобно! - заяви Люк неискрено.

- И за твоя информация, аз съм омъжена за човек, в когото съм влюбена, имаме 3-годишна дъщеря и не се чукам наляво и надясно, дори и със симпатични хора като теб. Така че да си доядем супата, става ли? – предложи тя, при което, за всеобщо изумление, и двамата избухнаха в пречистващ смях и след като напрежението между тях вече изчезна, се върнаха спокойно всеки към собствения си ъгъл.

*

А какво беше разбрал за Хектор след три месеца с него и спорадичните му избухвания? – Хектор, с неговия неспокоен, втрещен поглед и порнографски тиради срещу лондонските престъпници, които били източник на всички злини? Според слуха, пуснат от Щаба, имало доказателства, че за успешното спасяване на живота на семейната фирма Хектор е използвал методи, за чието отработване е нужен половин човешки живот занимания с черни изкуства; смяташе се, дори и при ужасно ниските стандарти на Лондон, че не му е чиста работата. Възникваше въпросът беше ли враждата с лондонските злодеи задвижвана от жаждата за отмъщение – или от чувство за вина? Оли, който обикновено не клюкари, не се съмняваше – според него опитът на Хектор с лошите маниери на Лондон и личните му занимания с тях го бяха превърнали в ангел на отмъщението.

- Дал си е едно малко обещание. – довери им в кухнята, докато чакаха Хектор да се появи отново късно. – Има намерение да спаси света, преди той да го убие.

*

Но пък Люк винаги се е тревожел за всичко. Още от ранно детство се безпокоеше повече от нормалното; до известна степен така се и влюбваше.

Тревожеше се например за това дали часовникът му не е изостанал или избързал с десет секунди, за това накъде върви бракът му, който беше невалиден във всяка стая, с изключение на кухнята.

Тревожеше се дали внезапните избухвания на сина му Бен не бяха нещо повече от невралгии вследствие на бързия му растеж и дали не следваше заповедите на майка си да мрази баща си.

Тревожеше се заради факта, че беше спокоен, докато работеше, и че когато не работеше, дори и сега, когато просто вървеше напред, беше като същинска развалина.

Тревожеше се за това дали не е трябвало да преглътне гордостта си и да приеме предложението на Човешката кралица да отиде на психиатър.

Тревожеше се за Гейл и за това колко я желае – нея или някое момиче като нея; момиче с истински сияещо лице, не като мрачния облак, който следваше Елоис навсякъде, дори и когато навън печеше слънце.

Тревожеше се за Пери и се опитваше да не му завижда. Тревожеше се коя негова същност ще излезе на повърхността при един оперативен спешен случай: дали ще е безстрашният планинар или наивният университетски преподавател по етика – и изобщо имаше ли разлика?

Тревожеше се за неизбежния двубой между Хектор и Малкия Били Матлок и за това кой ли от тях ще се разгневи първи, или поне ще се престори, че се разгневява.

*

Напусна убежището на Риджънтс Парк и се сля с тълпата неделни купувачи, търсещи изгодни сделки. „Успокой се – каза си той.- Всичко ще е наред. Хектор отговаря за това, не ти.”

Изброяваше забележителностите на града. След Богота, забележителностите бяха важни за него. „Ако ме отвлекат, това ще са последните неща, които ще съм видял, преди да ми завържат очите.”

Китайският ресторант.

Нощният клуб на голямата арка.

Книжарницата на любезния читател⁹.

Това е местното кафе, чийто аромат усетих, докато се борех с нападателите си.

Това са посипаните със сняг борове, които видях във витрината на арт магазина, преди да ме зашеметят с пясъчна торбичка.

Това е номер 9 - къщата, в която се преродих; три крачки до входната врата и действам като всеки нормален собственик.

9

Нямаше никакви установени правила между Хектор и Матлок, приятелски или други, и може би никога не е имало: само кимване и мълчаливо ръкостискане на двама бивши войници, готови за още една атака. Матлок пристигна пеша, шофьорът му го беше оставил зад ъгъла.

- Много хубави персийски килими „Уилтън“¹⁰, Хектор. – каза той, докато бавно оглеждаше наоколо и това, което виждаше, изглежда щеше да потвърди най-лошите му подозрения. - Никой не може да надмине килимите „Уилтън“, когато става въпрос за съотношението между цена и качество. Добър ден и на теб, Люк. Само двамата сте, нали? – попита Матлок, подавайки палтото си на Хектор.

- Колегите ги няма, на надбягванията са. – каза Хектор, докато закачаше палтото.

Матлок беше широкоплещест мъжага, както подсказваше и прякорът му, с голяма глава, на пръв поглед доброжелателен, с приведена стойка, която напомняше на Люк за застаряващ ръгби нападател. Средиземноморският му акцент, доколкото се чуваше от слуховете на приземния етаж, беше станал по-забележим покрай Новите лейбъристи¹¹, но отново изчезна, когато се появи вероятност да загубят изборите.

- Ще бъдем в мазето, ако нямаш нищо против, Били – каза Хектор.

- Нямам друг избор, но благодаря, че попита, Хектор – каза Матлок нито любезно, нито грубо, вървейки начело надолу по каменните стълби. – Колко плащаме за това място, всичко на всичко?

---

⁹ Наименувана е така заради обръщението към читателя в предговорите на всяка книга: „Любезни читателю, ...“ (бел. прев.)

¹⁰ Британска компания, произвеждаща килими. (бел. прев.)

¹¹ Правителството на Тони Блеър е известно още като правителство на „новите лейбъристи“. Тони Блеър е британски политик, лидер на Лейбъристката партия от 1994 г. и министър-председател на Обединеното кралство от 1997 до 2007 г. (бел. прев.)

- Ти – нищо. Засега аз черпя.

- Ти си в нашата ведомост, Хектор. А не Щабът в твоята.

- Веднага щом дадеш зелена светлина на операцията, ще го броя на моята сметка.

- А аз ще оспорвам това – каза Матлок – Да не си се пропилил?

- Някога това е било винарска изба.

Заеха местата си. Матлок зае централното място на масата. Хектор, по правило непреклонен технофоб, се настани отляво на Матлок, за са бъде срещу едно записващо устройство и една компютърна конзола. А отляво на Хектор седна Люк и по този начин и тримата си осигуриха възможността да виждат добре плазмения екран, който отсъстващият сега Оли беше монтирал през нощта.

- Имаше ли време да прегледаш всички материали, с които те затрупахме, Били? – запита Хектор съчувствено. – Съжалявам, че попречихме на играта ти на голф.

- Ако под *всичко* имаш предвид това, което ми изпрати, да, Хектор, прегледах го, благодаря. – отговори Матлок – Въпреки че в твоя случай, както научих, думата *всичко* е малко относителна. Аз всъщност не играя голф и не си падам по резюметата, ако мога да ги избегна. Особено твоите. Можех да се справя и с малко повече необработен материал, ако не ми оказвахте такъв натиск.

- Тогава защо не ти дадем малко от този необработен материал сега, да се реваншираме? – предложи Хектор, също толкова приветливо – Може ли да се приеме, че все още сме рускоговорещи, Били?

- Да, мисля че сме рускоговорещи, освен ако не си позабравил езика, докато ни беше напуснал, за да трупаш богатства.

„Те са като стара брачна двойка”, помисли си Люк, когато Хектор натисна бутона „Старт” на записващото устройство. „Всяка тяхна разправа е повторение на някоя предишна”.

*

Самият звук от гласа на Дима действаше на Люк като начало на пълноцветен филм. Всеки път, когато слушаше касетата, която невинният Пери беше внесъл тайно в чантичката си с продукти за бърснене, той си представяше все същия образ на приведения в гората покрай Три Чимнийз¹² Дима, стискащ джобен диктофон в

---

¹² Three Chimneys – Шотландски остров. (бел.прев.)

невероятно нежната си ръка, стоящ достатъчно далеч от къщата, за да избегне истинските или измислени микрофони на Тамара, но и достатъчно близо, за да избяга, ако тя му се развика да отиде и да се обади пак по телефона.

Можеше да чуе тристранната битка на ветровете около лъщящата глава на Дима. Можеше да види как се клатят върховете на дърветата над него. Можеше да чуе падането на листата и румоленето на водата - той знаеше, че това е същият тропически дъжд, който беше намокрил до кости и него в горите на Колумбия. Дали Дима беше направил записа наведнъж или на няколко пъти? Дали е трябвало да се подкрепи с шотовете водка между сесиите, за да превъзмогне задръжките си на крадец? Сега руският му лай премина в английски, може би за да си припомни кои са изповедниците му. Сега се обръщаше към Пери. Към няколко души като Пери.

„Уважаеми английски джентълмени! Моля ви! Вие играете честно, имате страна, почитаща законите! Вие сте непорочни! Аз ви вярвам. И вие също ще вярвате на Дима.“

След това се върна към руския си акцент, но беше много внимателен с тънкостите на граматиката - толкова изпъстрена и учленена, че в представите на Люк той се опитваше да я отърве от колимския¹³ диалект, защото се опитваше да я подготви за общуването с джентълмените от Аскот и техните съпруги:

„Мъжът, когото наричат Дима, номер едно в прането на пари за Седмината братя, финансов организатор на ретроградния узурпатор, който нарича себе си Принца, поднася своите комплименти на популярния английски таен Щаб и желае да направи следното предложение за ценна информация в замяна на сигурни гаранции от страна на Британското правителство. Пример.“

После се чуваше само вятърът и Люк си представи как Дима бърше потта и сълзите си с голяма копринена носна кърпа (Люк сам си го представи, но Пери често споменава носната кърпа) преди да си сипе още една чашка силно питие от бутилката и да премине към истинския, необратим акт на предателството.

---

¹³ Област в североизточна Русия. (бел. прев.)

„Пример. Действията на криминалната организация на Принца, сега позната като Седмината братя, включват:

Първо: внос и ребрандинг на забранен петрол от Средния Изток. Познавам тези транзакции. Много корумпирани италианци и много английски адвокати са замесени.

Второ: вкарване на мръсни пари в приходите и печалбите от петрол за милиарди долари. Заради това моят приятел Михаил, когото наричат Миша, беше специалист по всичките седем Братства на крадците. Също за тази цел живееше в Рим.”

Още едно прекъсване на гласа, може би за една тиха наздравица за покойния Миша, последвана от многословно завръщане към накъсания английски:

„Трети пример: сечене и извозване на дървен материал на черно от Африка. Първо превръщаме незаконния дървен материал в законен. След това превръщаме мръсните пари в чисти! Това нормално. Това просто. Много, много руски престъпници в тропическа Африка. Също диамантите на черно много интересна нова търговия за Братствата.”

И все още на английски:

„Четвърти пример: точни копия на лекарствата, произведени в Индия. Много лоши, не лекуват, карат те да повръщаш, може би и убиват. Държавните служители в Русия имат много интересни взаимоотношения с държавните служители в Индия. Също много интересни взаимоотношения между индийските и руските Братства. Този, когото наричат Дима, знае много интересни имена, също и английски, наблюдаващи тези професионални познанства, и определени частни финансови споразумения, направени в Швейцария.”

Люк, който винаги и за всичко се тревожеше, преживя т.нар. криза на доверието¹⁴ на импресариото от името на Хектор.

- Добре ли чуваш там, Били? – пита Хектор и спира на пауза касетата.

---

¹⁴ Ситуация, в която хората спират да вярват, че някой или нещо е добро. (бел. прев.)

- Чувам чудесно, благодаря. – казва Матлок, като толкова силно подчерта думата *чувам*, че човек би предположил, че сигурно има съвсем различно значение.

- Тогава продължаваме. – каза Хектор, прекалено покорно според Люк, когато Дима с благодарност се върна към родния си руски:

„Пример: в Турция, Крит, Кипър, в Мадейра, в много крайбрежни курорти: хотели на черно, без гости, двадесет милиона мръсни долара на седмица. Тези пари също е изпран от този, когото наричат Дима. Определени криминални британски т.нар. компании за недвижими имоти са съучастници.

Пример: лично замесване в корупция на членове на Европейския съюз с криминално проявени доставчици на месо. Тези доставчици на месо трябва да удостоверят високо качество, много скъпо италианско месо за износ към Руската република. За тези споразумения моят приятел Миша също беше лично отговорен.”

Хектор отново спря записа. Матлок беше вдигнал ръката си.

- С какво мога да ти помогна, Били?

- Той чете.

- И какво, ако чете?

- Нищо. Стига да знаем от какво чете.

- Според нас жена му Тамара му е написала една част от текста.

- Тя му е казала какво да говори, нали? – каза Матлок – Това никак не ми звучи добре. Кой е казал на *нея* какво да говори?

- Да пусна ли да чуем записа нататък? Става въпрос само за неща от сорта на това как колегите от Европейския съюз тровят хора. Ако е извън компетенциите ти, само кажи.

- Бъди така добър да продължиш нататък, Хектор. А аз отдега нататък ще пазя мнението си за себе си до края на записа. Всъщност не съм сигурен дали изискват от нас да сме компетентни за продажбите на месо в Русия, но можеш да разчитааш, че ще се заема да разбере.

*

За Люк историята, която Дима щеше да разкаже, беше наистина скандална. Нищо, което беше изгърпял през живота си, не беше притъпило сетивата му. Но никой не можеше и да предположи какво Матлок направи с тях. Отново избраното от Дима оръжие беше английският на Тамара:

„Корупционната мрежа действа както следва. Първо: Принцът урежда, чрез корумпирани длъжностни лица в Москва, определено месо да се нарича месо за благотворителност. За да бъде за благотворителност, то трябва да е предназначено само за руски бедстващи райони. Затова за месото, което е незаконно разпределено за благотворителност, без руски данъци дължими. Второ: приятелят ми Миша, който е мъртъв, купува много трупно месо от България. Това месо е опасно за ядене, много лошо, много евтино. Трето: приятелят ми Миша, който е мъртъв, се споразумява с много корумпирани държавни служители в Брюкселския съюз, че на всичкото българско трупно месо ще бъде сложен печат на Европейския съюз поединично, за да се удостовери месо като много високо качество, отлично най-добро италианско месо по европейски стандарт. За тази криминална услуга аз, Дима, лично плащам сто евро на труп в швейцарска сметка на много корумпиран брюкселски държавен служител; двадесет евро на труп в швейцарска сметка на много корумпиран московски държавен служител. Чиста печалба за Принца, след удържане от всички над него: хиляда и двеста евро на труп. Може би петдесет руснаци, сред които и деца, се разболяха и умират от това много недоброкачествено българско месо. Това е само приблизителна бройка. Тази информация е официално отречена. Имената на тези много корумпирани държавни служители са ми известни, също и швейцарските сметки по номера.”

И един решителен послепис, произнесен високопарно:

„Личното мнение на жена ми Тамара Лвовна е, че неморалното разпространение на недоброкачествено българско месо от криминални корумпирани европейски и руски държавни служители трябва да е грижа на всички християни с добри сърца навсякъде по целия свят. Такава е волята Божия.”

Неправдоподобното намесване на Бог в продължението създаде малка пукнатина.

- Някой би ли ми казал какво е *хотел на черно*? – попита Матлок сякаш въздуха пред себе си. – Случи се да прекарам празниците в Мадейра. В хотела там нямаше нищо, което да изглежда особено черно.

Запален от нуждата да защити покорния Хектор, Люк определи себе си за човека, който ще обясни на Матлок какво е хотел на черно:

- Купуваш малко първокласна земя, обикновено на морето, Били. Плащаш в брой за нея, построяваш петзвезден луксозен хотелски комплекс. Може би няколко. За пари. И разпръскваш петдесет или повече ваканционни бунгала, ако имаш място. Докарваш най-доброто обзавеждане, прибори, порцелан, ленени покривки. Оттогава нататък хотелите и бунгалата ти са препълнени. Като изключим факта, че никога никога не отсяда в тях, разбираш ли. Ако туристическият агент се обади, казваш: съжалявам, всичко е резервирано. Всеки месец брониран ван свива към банката и разтоварва всичките пари, които са били взети за наем на стаите, на бунгалата, от ресторантите, казината, ношните клубове и баровете. След няколко години, твоите комплекси са в перфектно състояние за продажба с великолепна търговска репутация.

Никакъв отговор, освен надигащата се с пълна сила доброжелателна усмивка на Матлок.

- И това всъщност не се отнася само за комплексите. Може да е едно от онези необичайно празни бели ваканционни села – трябва да си ги виждал, чезнещи надолу по турските долини към морето – може да бъдат множество вили, може да бъде почти всичко, което става за наемане. Коли под наем също, като предвидиш, че трябва да скалпиш канцеларската работа.

- Как си днес, Люк?

- Добре, благодаря, Били.

- Обмисляме да те предложим за медал, за проявена по-голяма храброст от необходимото. Знаеше ли това?

- Не, не го знаех.

- Е, ние го знаем. Таен е, мисля, нищо публично. Нищо, което можеш да закачиш на гърдите си в Деня на загиналите във войните. Не би било безопасно да го направиш. Освен това би било против прецедента.

- Разбира се – каза Люк напълно объркан, мислейки за това, че медалът може да е единственото нещо, което би изкарало Елоис от депресията, и че е още една от примамките на Матлок. Въпреки всичко той се канеше да каже нещо подходящо в отговор – да изрази изненадата си, благодарността и удоволствието – само за да разбере, че Матлок е изгубил интереса си към него:

- От това, което чух дотук, Хектор, ако не споменавам празните приказки, които също харесвам, според моето скромно мнение става въпрос за сериозно международно престъпление. Добре, съгласен съм, Щабът има законен интерес от международното престъпничество и прането на пари. Борихме се за частица от него, когато времената бяха трудни, а сега сме натоварени с него. Аз се причислявам към този злощастен неразвит период между падането на Берлинската стена и услугата, която ни направи Осама бин Ладен на 11-ти септември. Борехме се за част от пазара за пране на пари така, както се борехме за по-голямо парче от Северна Ирландия и за каквито и да е други скромни печалби, които бяха в състояние да оправдаят съществуването ни. Но онова беше *тогава*, Хектор. А това е *сега* и що се отнася до днес, т.е. времето, когато живеем, харесва ли ни или не, твоят Щаб, а и моят, си има по-важни неща, с които да оползотвори времето и ресурсите си, от това да се забърква в заплетените финансови сделки на Лондон, благодаря.

Матлок изведнъж престана да говори, очаквайки Люк да го аплодира, но Хектор, ако се съдеше по каменното му изражение, беше далеч от мисълта да го позволи, затова Матлок пое дъх и продължи.

- Що се отнася до днес, има и още нещо – в тази страна имаме и много голяма, напълно узаконена, донякъде прекалено много финансирана дъщерна агенция, която отдава усилията си на въпроси от сериозната и организираната престъпност. Според мен тук целите да разкриете случай от подобно естество. Да не споменавам Интерпол и която и да е от конкурентните американски агенции, надпреварващи се една с друга с големи крачки, за да свършат същата работа, внимавайки да не повлияят зле на просперитета на тази велика нация. Искам да кажа, Хектор – изчакай да приключи, моля те – искам да кажа, че не виждам защо бях извикан тук толкова спешно. Всички знаем, че това, което си разкрил, е *много важно*, въпреки че не съм много сигурен за кого. Може дори да е истина. Но нашата истина ли е, Хектор? Нашата ли е?

Въпросът определено беше реторичен, затова той премина нататък.

- А дали, Хектор, не навлизаш на свой риск на строго охраняваната територия на дъщерната организация, с която тежки месеци наред аз и моят Секретариат сме

разисквали много трудно спечелени гранични линии? Защото ако случаят е такъв, съветът ми към теб би бил следният: събери този материал, който току-що ми пусна, и всичко останало от този сорт, което притежаваш, и по най-бързия начин го прехвърли на дъщерната ни организация с долно угодническо писмо с извинение, че си нарушил границите на свещените им сфери на компетентност. И когато приключиш с това, предлагам да накажеш себе си и Люк, и който още си укрил в долапа си, с две седмици заслужено нещастно съществуване. – Дали баснословното хладнокръвие на Хектор най-последно се изчерпи? Люк се зачуди неспокойно. Дали напрежението от връщането на Гейл и Пери във водата му беше повлияло твърде зле? Или беше толкова преуморен от висшата цел на своята мисия, че беше забравил схващането си за тактика?

Вдигайки по инерция пръста си, Хектор поклати глава неодобрително, въздъхна и превъртя касетата.